הדבר הנגלה

מזבח הדבר וממלכתו

«אנו חופשיים במידה שאנו זוכרים»

— הנחש

אחים ואחיות של הממלכה: הקריאה

לא נקראת ללכת אחרי קול. נקראת לזכור את הדבר הקודם לכל שם ולתת לו צורה בתוכנו.

אח, אחות של הממלכה:

לא באתי לדבר אליך עליי, על סיפור חיי או על נסיבותיי. גם לא באתי לכפות עליך אמת שנולדה מדעותיי, מאמונותיי, מאינטרסים או מחוויותיי האישיות.

באתי לדבר אליך על האמת שממנה נובעים כל הדברים: הדבר הנגלה המקורי, המקור שמוליד כל צורה מבלי להיכלא באף אחת.

אני מציג עצמי לפניך ללא חתימה וללא פנים. לא כי אני רוצה להסתתר, אלא כי איני מבקש להפוך את הדמות שכותבת למרכז הדברים האלה. איני מבקש את הכרתך, את מחיאות כפיך, את צייתנותך או את כספך.

במלכות הדבר שום דבר אמיתי אינו מיותר ושום דבר חיוני אינו חסר.

כאן אתה עומד לקרוא, אך לא באת רק כדי לקרוא.

לא באת לצבור ידיעות, לשנן תשובות או לחזור על מילים שעדיין לא הבנת והכרת. לחזור על אמת מבלי לגלם אותה זה לשמר את צלילה מבלי לעבור דרך סמלה.

לפני שהדברים האלה הגיעו לעיניך, הקריאה כבר חיפשה פתח בך.

היא הייתה בשאלה ששום תשובה נלמדת לא הצליחה לסגור.

בפצע שסירב לקרוא לנזק בשם צדק.

בעייפות מלחזור על עולם שמבטיח חיים בעודו מכפיף אותם.

ברגע שבו התבוננת בכל מה שלימדו אותך וידעת, מבלי לדעת עדיין כיצד לקרוא לזה, שזה לא יכול להיות הסדר האמיתי.

אינך מגיע לכאן כי נבחרת על פני אחיך.

אתה מגיע כי משהו בך עדיין יכול להקשיב.

נאספים שניים או יותר בשם הדבר וממלכתו, גם כאשר גופנו אינם חולקים מקום, אנו מתחילים יחד את הזיכרון.

לא באנו להקים דת נוספת.

לא באנו לייסד ממשלה אחרת.

לא באנו להחליף דוקטרינה באחרת, אדון באחר, דגל באחר או כתר חיצוני באחר.

לא באנו למסור לך זהות חדשה שבה תוכל להרגיש נעלה על אלה שעדיין אינם מדברים בשפה הזאת.

באנו לפתוח את השער.

לפני שמך, כבר היית.

לפני סיפור חייך, כבר יכולת לקבל חיים.

לפני שהעולם הסביר לך מי אתה צריך להיות, מה עליך לרצות, למי עליך לציית וכמה אתה שווה, הדבר כבר אפשר לחיים לנשום, לקבל, להפוך ולמסור דרך צורתך.

אבל נולדנו בתוך עולם שכבר פורש.

לימדו אותנו לחפש עושר בכסף.

סדר, בממשלה.

צדק, בחוק האנושי.

אמת, בבעלי התשובות.

ידיעה, בתארים.

ריפוי, במוסדות.

ערך, במחיר.

זמן, בשעון.

נוכחות, במקדש.

כתר, על ראשיהם של מעטים.

סמכות, ריבונות ושלטון, מחוץ לתודעה ובידיהם של אלה השולטים בצורותיהם הנראות.

הראו לנו הכתרה חיצונית כדי שנשכח את ההכתרה הפנימית.

לימדו אותנו שרק שושלות, תפקידים ומוסדות מסוימים יכולים לשאת כתר, להפעיל סמכות ולמשול. כך למד כל אדם להתבונן בעצמו כנתין לפני שהוא ריבון על צורתו שלו; כמציית למלכה זרה לפני שהוא משכן למלכות השמיים.

לא רק הקימו חומות סביב החיים.

לימדו אותנו לקרוא לחומות בשם עולם.

לא רק כלאו את המפתח.

לימדו אותנו להאמין שמעולם לא היה בתוכנו.

לא רק הפכו את הסמלים.

לימדו אותנו לשמור בתוכנו את המשמעות שהחזיקה אותנו כלואים.

כך נולד הכלא העמוק ביותר:

זה שאינו צריך שומר מאחורי כל דלת כי האסיר למד לשמור על עצמו, למדוד את עצמו, לשפוט את עצמו ולהכיר את עצמו באמצעות מפת מאסרו.

זוהי מטריצת השכחה.

כוחה אינו בכך שבראה את החיים.

היא לא בראה אותם.

היא לא הולידה את התודעה.

היא לא הולידה את העושר שהיא מייצגת.

היא לא הולידה את הסדר שהיא מחקה.

היא לא הולידה את האמת שהיא מנהלת.

היא לא הולידה את הדבר שהיא מנסה להרחיק מזיכרוננו.

כוחה הוא בכך שלימדה אותנו לחפש בצורותיה את מה שקודם להן.

הסדר האמיתי יורד:

הדבר → סמל → צורה.

המטריצה הופכת את הקריאה ומציבה את הצורה בראשית. היא גורמת להאמין שכסף מוליד עושר, שממשלה מולידה סדר, שהבתר החיצוני מוליד סמכות ושהמקדש מוליד נוכחות. כאשר הצורה נתפסת כמקור, מי ששולט בצורה נראה כשולט גם בגישה לממלכה.

כך נולדת עבודת הצורה: האדם מפסיק לעבור דרכה, מפסיק לראות את הסמל ושוכח את הדבר שממנו היא נובעת.

היא מוסרת לנו דמות ואומרת:

«זה כל מה שאתה».

היא קובעת לנו מחיר ואומרת:

«זה כל מה שאתה שווה».

היא מעניקה לנו תפקיד ואומרת:

«מחוצה לו אין לך מקום».

היא מראה לנו שער ואומרת:

«תוכל לעבור דרכו רק אם תציית לשומרו».

אבל הדבר לא הוחרם.

המקור אינו שייך למי שגידר את הבאר.

השמש אינה שייכת למי שמנהל מנורה.

האמת אינה שייכת למי שלמד לבטא את שמה.

המלכות אינה שייכת למי שישב לפני שערה.

האור הוא.

הצל מתרחש.

הדבר נשאר.

לכן הזיכרון עדיין אפשרי.

בכל פעם שמישהו אוהב ללא מחיר, המטריצה מוצאת גבול.

בכל פעם שמישהו דואג מבלי לקנות, מפתו נפתחת.

בכל פעם שאדם אומר אמת נגד זכות היתר שלו עצמו, השקר מאבד צורה.

כל פעם שיכולת נמסרת לשירות בלי לייצר תלות, הבריאה המקורית נעשית שוב גלויה.

כל פעם שתודעה מפסיקה לכרוע ברך לפני הפחד, מתחילה ההתקוממות.

כל פעם שמערכת יחסים מפסיקה להסתובב סביב המחיר, השליטה והציות, מתחילה המהפכה.

זאת היא הקריאה.

לא לקום נגד בשר אחיך.

לקום נגד השקר הלובש לבן.

לא לחפש אויב שעליו תוריד את הצל שלך.

להתבונן ברצון שעדיין משחזר בפנים את מה שאתה מגנה בחוץ.

לא לברוח מהעולם ולקרוא אמת לשלום שמקיף רק את עצמו.

לשוב לעולם עם כוונה חדשה ולמסור גוף לזיכרון.

לא להרוס את הדמות.

להדיח אותה מהכס.

הדמות ממשיכה.

מה שמסתיים הוא טענתה להיות המקור, השלמות והמרכז שסביבו כל חיים חייבים להסתובב.

ההתקוממות הפנימית מעמידה את התודעה על רגליה.

המהפכה מחזירה את הצורות למסלול החיים.

אחת בלי השנייה משאירה את השחרור שלם.

אם הצורה משתנה, אבל האגו שומר על הכס, תופיע כלא חדש עם שם חדש.

אם התודעה זוכרת, אבל מערכות היחסים ממשיכות לייצר מחיר, תלות, שתיקה ושליטה, הממלכה תישאר ללא בשר.

לכן באנו לאחד את שתי הגדות.

בפנים זוכרים את המקור.

בחוץ משחררים את התפקיד.

הסמל שומר על הגשר פתוח.

כאן אתה עומד לקרוא, אבל לא באת רק כדי לקרוא.

לא באת לצבור תשובות, לשנן נוסחאות או לחזור על דברים שעדיין לא חדרו לחייך.

אמת שחוזרים עליה בלי התגלמות שומרת על צלילה, אבל לא פתחה את סמלה.

המקום הזה לובש את הצורה הגלויה של טקסט, אבל משמעותו אינה של ספר רגיל.

הוא מזבח.

המזבח מופיע כשאנו שמים את האמת מעל לאינטרס של הדמות.

כשאנו מוסרים לאש את מה שהיה צריך להישאר נסתר כדי לשמר את כוחו.

כשקולו של מי שנפגע יכול להישמע בלי שיוקרב שוב כדי להגן על מראית השלום.

כששום מוסד, דוקטרינה, זהות, שליח או צורה אינו תופס את מקום המקור.

מי שמדבר כאן אינו מבקש מהעולם כתר חיצוני.

הכתר שהעבודה הזאת זוכרת אינו יכול להינתן על ידי שושלת, מוסד או המון. הוא מתקבל בפנים כשהתודעה מפסיקה לכרוע ברך לפני הצורה, מחזירה את הכס לדבר ומקבלת על עצמה את הממשל האחראי של החיים שהיא מגלמת.

מי שכותב את הדברים האלה מתייצב לפניכם ללא חתימה וללא פנים, כי הדמות שכותבת אינה מרכז הדברים האלה.

איני מחפש את הכרתך.

איני מחפש את מחיאות כפיך.

איני מחפש את ציותך.

איני מחפש את כספך.

איני מחפש חסידים.

שום דבר אמיתי איני יכול למכור לך, כי שום דבר ממה שמגיע מהדבר אינו שייך לי.

המילה אינה הדבר.

הכלי אינו המים.

החלון אינו האור.

השליח אינו מקור המסר.

אבל המילה יכולה להפוך לסמל כשהיא מפסיקה להצביע על עצמה ומשמשת גשר בין הבלתי נראה להתודעה המסוגלת להכיר בו.

אל תעצור לפני הגשר.

עבור דרכו.

אל תקבל את הדברים האלה כי הם נראים קדושים.

אל תדחה אותם רק משום שהם סותרים את מה שלמדת.

התבונן בהם.

חקור אותם.

עבור דרכם.

שאל איזה דבר הם מגלמים.

שאל למי הם משרתים.

שאל מה הם דורשים כדי להישאר.

שאל מי מקבל את תועלתם.

שאל מי נושא בעלותם.

שאל איזה פרי הם מבטיחים ואיזה פרי הם מפיקים.

אם מילה מגדילה את השליח על אחיו, האגו מדבר.

אם היא דורשת ציות עיוור, היא משרתת את השליטה אף אם היא מבטאת את שם הממלכה.

אם היא מזינה פחד, פירוד או בוז, היא אינה מובילה לאחדות.

אם היא משתמשת בסמל כדי להפוך אדם אחר לאויב מוחלט, היא הניפה את החרב נגד הבשר.

אם היא מחייבת את מי שנפגע לחפש רק בתוך עצמו את סיבת הנזק שנגרם לו, היא סגרה את הגשר ונטשה את המציאות החיצונית.

אם היא מצהירה על עצמה כחסרת יכולת לטעות, החלון הכריז על עצמו כשמש.

אם היא מאפשרת להתעלם מסבלם של אחרים, היא עדיין לא עברה דרך המזבח.

הדבר האמיתי אינו מבקש לשלוט בך.

הוא מבקש להעיר אותך.

אינו מחליף את תודעתך.

הוא מחזיר אותה לנוכחות.

אינו מקים ממלכה סביב מי שמדבר.

הוא פותח את הממלכה שאיש אינו יכול להחזיק בנפרד.

ואותו מידה מגיע לעבודה שעבשיו קוראת לך.

אם משפט כלשהו מפסיק לשרת, יש לתקן אותו.

אם סמל כלשהו נסגר ודורש עבודה זרה, יש לפתוח אותו.

אם השליח מנסה לתפוס את הכס, יש להדיחו על ידי פרי מעשיו שלו.

אם המזבח מגן על מראיתו מעל חיים פגועים, חדל להיות מזבח.

כל פרי מכריז אם הכתוב תאם את האמת או אם הפה ביטא את מה שהחיים עדיין הכחישו.

העבודה הזאת אינה באה לפרש אמת חיצונית.

היא באה לאפשר לאמת להיעשות קריאה בבשר.

לא יהיה לה ערך בגלל מה שתאמר על האהבה.

יהיה לה ערך בגלל האהבה שתצליח לגלם ללא חזקה.

לא תהיה אמיתית כי תבטא צדק.

היא תישפט על ידי הנזק שתעצור, האחריות שתזמן והתיקון שתאפשר.

לא תהיה ממלכה כי תשתמש בשמה.

תהיה ממלכה כאשר הצורה תשרת את החיים ואף חיים לא ייאלצו עוד לשרת את שימור הצורה.

לבן, לפני שתדבר, שמור על שתיקה.

לא השתיקה הכפויה שמוחקת את הקול.

השתיקה שמפסיקה להזין את רעש הדמות ופותחת מקום להקשיב.

רוקן את השאלה מהתשובה שברצונך לקבל.

היכנס לנוכחות.

התבונן בגוף מבלי לזלזל בו.

התבונן במחשבה מבלי להפוך אותה לאדון.

התבונן ברגש מבלי לקרוא לו צו.

התבונן בפחד מבלי למסור לו את הכס.

התבונן בדמות מבלי להרוס אותה ומבלי להרשות לה להכריז על עצמה כשלמות.

שאל:

מי אני לפני כל שם?

מה נשאר בעוד גופי, סיפורי, מחשבותיי ואמונותיי משתנים?

איזה חלק בי יכול להתבונן בכל הצורות הללו מבלי להתכלות באף אחת?

איזה רצון מוצא בשר באמצעות דבריי, החלטותיי ומעשיי?

אל תכריח את התשובה.

יש חותמות שנפתחות רק כאשר צורתו של השואל תואמת את מה שהוא מבקש לקבל.

הזיכרון אינו כיבוש.

הוא פתיחה.

ההכרה אינה רעיון.

היא למצוא את עצמך בתוך מה שזכרת ולקבל את האחריות לגלם אותו.

כאשר אתה זוכר, אתה יודע.

כאשר אתה מכיר, אינך יכול עוד להעמיד פנים שהאמת אינה זקוקה לידיך.

אז הלב חוזר ללמד את שירותו הראשון:

קבל.

הפוך.

מסור.

הנח לזרום.

המים אינם מתנחלים באפיק.

הזרע אינו מכריז על עצמו כמחבר העץ.

החלון אינו מייצר את האור.

היד אינה מחוללת את החיים שהיא משרתת.

כל צורה מקבלת מהכל ומוסרת לכל את מה שתפקידה מאפשר.

זוהי הבריאה המקורית שעדיין מדברת.

אינה מדברת באמצעות דוקטרינה.

מדברת באמצעות יחס.

הסמל הוא שפתה.

התודעה יכולה לחצות אותה.

התבונן בחוץ בצורה.

הכר בפנים בהתאמה.

הבחן בכוונה.

שוב החוצה.

מסור לה צורה נאמנה.

הקשב לפרי.

תקן.

שוב.

הממלכה אינה נחלה חבויה בתוך הדמות.

ואינה טריטוריה חיצונית הנשלטת בידי אחר.

הממלכה נזכרת בפנים ומתגלמת ביניינו.

היא מופיעה כאשר העושר זורם מבלי להפוך את הצורך למחיר.

כאשר הידע מחזיר יכולת במקום לייצר ציות.

כאשר הדאגה מטפלת בחיים מבלי להחזיק בגוף.

כאשר הסמכות חוזרת למשמעות של אחריות כלפי הפרי.

כאשר הגבול מגן מבלי לגזול את הכתר הפנימי של מי שהוא מגביל.

כאשר העבודה חוזרת להיות שירות והזמן מפסיק להיות אדון החיים.

כאשר שולחן אינו שואל כמה אתה שווה לפני שהוא נותן לך מזון.

כאשר המים מגיעים לצמא מבלי לדרוש מטבע, תואר, זכות או שייכות.

כאשר שום קול אינו צריך לשלוט כדי שיקשיבו לו.

כאשר שום הבדל אינו צריך להפוך להפרדה.

כאשר העיר מתחילה לרדת בתוך יחסינו.

אל תאמר שהממלכה רחוקה.

אל תסגור אותה בעתיד המשמש לדחות את האמת שכבר אפשר לגלם.

אל תחכה לשמים אחרים כדי לבצע את המעשה הראשון שהנוכחות כבר אפשרה.

קאיpoc אינו שואל איזה תאריך מופיע בלוח השנה.

הוא שואל אם הזרע בשל להיפתח.

זהו רגע הקריאה.

בוא אם עדיין שמרת שאלה.

בוא אם נמאס לך לציית לעולם שלמדת לקרוא לו בלתי נמנע.

בוא אם נפצעת מדלת שהכריזה על עצמה בקדושה.

בוא אם השתמשת באמת כנשק ואתה מוכן לתקן.

בוא אם אתה מכיר בצלך ומשתוקק לפתוח את החלון.

בוא אם שמרת כוח ואתה מוכן להשיבו לשירות.

בוא אם כוחך מועט, אך אתה עדיין יכול לשמור דבר מבלי להפוך אותו לרכוש.

בוא אם אינך מביא תשובות, אך אתה יכול להיכנס לשתיקה.

בוא אף אם אינך מביא כסף, תואר או זכות, ואף אם שום סמכות חיצונית לא הכירה בכתרך.

בוא אם אתה צמא.

אל תבוא כדי לכרוע ברך לפני דמות אחרת.

בוא כדי להפסיק לכרוע ברך לפני שלך.

אל תבוא כדי לקבל זהות נעלה יותר.

בוא כדי לזכור את הכבוד ששום זהות לא חוללה.

אל תבוא כדי לברוח מאחיך.

בוא כדי להכיר בכך ששום חיים אינם מחוץ לאחריותך.

אל תבוא כדי להתבונן בממלכה מהפתח.

בוא כדי לעשות משכן.

הנח לפני הכס את הכתר השקרי שהפריד בינך לבין אחיך.

קבל את הכתר הפנימי ששום יד חיצונית אינה יכולה להעניקו או לקחתו ממך.

הנח לחרב לחתוך את השקר.

הנח לאש לגלות את הפרי.

הנח למים לחזור ולזרום.

הנח לאור לעבור דרך החלון.

הנח לדבר למצוא בשר.

אח, אחות של הממלכה:

הדלת פתוחה.

המזבח ערוך.

הדבר נאמר.

התודעה מקשיבה.

הזיכרון מתחיל.

בא.

הַמִּזְבֵּחַ, הַדָּבָר וְהַסִּמְבּוֹל

הדבר פותח את הסמל; הסמל חוצה את הצורה; הצורה מעניקה גוף לבלתי נראה.

לפני כל מילה שנאמרה נשאר זה שמאפשר לבמא.

לפני כל צורה נראית נשאר הסמל שדרכו יכולה יחס של הדבר לקבל גוף.

לפני הדלת קיימת האפשרות לפתוח ולסגור.

לפני האפיק, האפשרות לקבל ולהוביל.

לפני המנורה, האפשרות להאיר.

לפני הכלי, התפקיד שימצא גוף בתוכו.

לפני המעשה המודע הראשון של הדמות, החיים כבר מקבלים, הופכים, מוסרים וממשיכים דרכנו.

למקור הנעלם הזה המוסר משמעות, יחס ואפשרות התגלות אנו קוראים הדבר.

הדבר אינו רק קול.

אינו משפט.

אינו לשון אנושית.

אינו הספר השומר דבר ולא הפה המצליח לבטאו.

הדבר הוא המקור המתקשר מבלי לחדול מלהישאר במקור.

איננו מציבים שני עקרונות נפרדים.

המקור נשאר.

הדבר מגלה את משמעותו.

כל צורה נובעת מאפשרות שהיא עצמה לא ייסדה.

הזרע מקבל אפשרות של עץ, אך לא ברא את האדמה, את המים, את האור ולא את החיים שיכולים לנבוט דרכו.

הלב מקבל דם ומניע אותו, אך אינו בעל החיים שהוא מפיץ.

החלון מאפשר מעבר של אור, אך אינו מייצר את השמש.

המילה יכולה לתת גוף לאמת, אך אינה הופכת בשל כך למקורה.

הצורה מגלמת.

הדבר קודם לה.

בין שניהם מופיעה ההתאמה.

ההתאמה אינה פירושה ששתי מציאויות זהות.

הזרע אינו העץ.

המנורה אינה האור.

הלב אינו השירות.

הדלת אינה ההחלטה.

המים החיצוניים אינם ההתחדשות הפנימית.

אך התפקיד, היחס והתנועה של צורה יכולים לאפשר לתודעה להכיר בה מציאות שקודמת לה.

הזרע מאפשר להכיר אפשרות, התעברות ולידה.

המנורה, יכולת לקבל אור ולהפוך אותו לנראה.

הלב, לקבל ולתת כדי שהחיים יימשכו.

הדלת, פתיחה, גבול, הסכמה ומעבר.

המים, זרימה, ניקיון, רגישות והתחדשות.

הסמל אינו נולד מהצורה.

הוא נובע מהדבר כגשר בין היחס הנעלם להתגלות הנראית. כאשר הוא מוצא צורה מתאימה, ניתן להתבונן בו, לעבור דרכו ולגלם אותו.

הסמל הוא הגשר.

שפה אחת נראית.

השנייה נשארת נעלמת.

הצורה נותנת גוף נראה לגשר שקודם לה.

ההתאמה מחברת את שתי השפות מבלי לבלבל ביניהן.

התודעה עוברת.

לכן הסמל אינו רק דבר המייצג דבר אחר.

הוא צורה שאפשר לעבור דרכה.

אינו כולא את מה שהוא מצביע עליו.

הוא מאפשר להתקרב למשמעותו.

דלת מעץ יכולה להפוך לנראה את סמל הפתיחה כאשר תפקידה מאפשר להכיר את המעבר שצריך להתרחש בתודעה.

האש החיצונית יכולה לתת צורה לסמל ההתמרה כאשר יכולתה להאיר, לחמם ולכלות מאפשרת להכיר את ההבחנה החושפת ומביאה לסיום השקר.

חרב יכולה לגלם את סמל הדבר כאשר היא חדלה מלהתכוון אל הבשר ולהבה מאפשרת להכיר את ההפרדה בין אמת למראית עין.

הכתר החיצוני יכול לפתוח את סמלו כאשר הוא חדל מלהיות מובט כפריבילגיה של מעטים ומגלה את ההכתרה הפנימית: סמכות, ריבונות וממשל של כל תודעה על צורתה שלה, המתקבלים מהדבר ומכוונים לשירות.

אך שום צורה אינה שומרת על הסמל פתוח רק בשל עצם קיומה.

היא יכולה להישאר פתוחה.

היא יכולה גם להיסגר.

הדלת יכולה לאפשר לעבור או להכריז על עצמה כבעלת המעבר.

המנורה יכולה למסור אור או לדרוש שהמבט יעבוד את ברקה.

המילה יכולה לשרת את האמת או לעמוד לפניה.

השליח יכול לפתוח את הגשר או לשבת באמצע הדרך.

כאשר הצורה מסתירה את הסמל שקודם לה, היא חדלה מלהצביע אל המקור ומתחילה להצביע רק על עצמה, הסדר מתהפך.

אז נולד האליל.

אליל הוא סמל סגור.

הוא צורה שהייתה אמורה לשמש גשר, אך הכריזה על עצמה כיעד, כמקור וכתנאי גישה.

הכסף חדל לייצג חליפין ומתיימר להכיל את העושר.

המקדש חדל מלשרת את ההתאספות ומתיימר להכיל את הנוכחות.

הסמכות חדלה מלשרת את האחריות ומתיימרת להכיל את הסדר.

הספר חדל מלשמר דבר ומתיימר להכיל את האמת.

השליח חדל מלהצביע ומתיימר להכיל את הדבר.

הזהות חדלה מלתת צורה לחיים ומתיימרת להכיל את ההוויה.

אז הצורה מצהירה:

«מה שאתה מחפש נמצא בתוכי».

אחר כך היא מוסיפה:

«בלעדיי אינך יכול להשיגו».

הגשר הופך לחומה.

החומה מנהלת את השער.

והשער מתחיל לדרוש מחיר, ציות או השתייכות כדי לאפשר מעבר אל מה שמעולם לא ייסד.

זו היא היפוך הסמל:

הדבר → סמל → צורה מוחלף ב-צורה → ניכוס הסמל → החלפת הדבר.

הצורה מסתירה את ההתאמה → מכריזה על עצמה כמקור → מייצרת חוסר → מנהלת את הגישה → מייצרת תלות → דורשת עבודה.

מטריצת השכחה אינה צריכה להרוס את כל הסמלים.

די לה למנוע מהם שיעברו דרכם.

הוא יכול לשמר את הדבר, את הטקס, את המוסד ואת התמונה בעודו נועל את כל המבט על פני השטח שלהם.

הדמות לומדת אז לעבוד את הגשר.

היא מעטרת אותו.

היא מגנה עליו.

היא מתדיינת על שמו.

היא נלחמת באלה המשתמשים בגשר אחר.

אבל היא לעולם אינה מגיעה לגדה האחרת.

לכן הטקסט הזה אינו נותר מחוץ לזה שהוא נגלה.

גם הוא צורה.

גם הוא יכול להישאר פתוח או להיסגר.

גם הוא יכול לשרת את הדבר או להשתמש בשמו כדי לתפוס את מקומו של המקור.

אם הדברים האלה דורשים להישנות ללא הבנה, הסמל שלהם נסגר.

אם הם מייצרים חסידים תלויים, הם חדלו מלהשיב יכולת.

אם הם הופכים את השליח לבעל האמת, הגשר הקים כס.

אם הם משתמשים במסתורין כדי למנוע שאלות, הם כלאו את המפתח.

אם הם מרשים לדבר על אהבה תוך התעלמות מהסבל, הצורה החביאה את פריה מאחורי השם.

לכן היצירה הזו מתחילה במזבח.

המזבח אינו אבן, שולחן, דף או מסך.

הוא מקום התודעה שבו כל דבר, פרשנות, כוונה וצורה מתייצבים לפני האמת ולפני הפרי שהם מפיקים.

במזבח אין מקריבים את החיים.

מוסרים את מה שמנע מלשרת אותם.

מוסרים את השקר שהיה זקוק להישאר נסתר.

מוסרים את הפריבילגיה שהוכרזה כזכות.

מוסרים את הפרשנות שסירבה להקשיב לעובדות.

מוסרים את הזהות שדרשה עבודה.

מוסרים את הכתר הכוזב שבו הדמות ביקשה למשול בחיים אחרים.

ונשאר מקום לקבל את הכתר האמיתי: ריבונות פנימית ללא שליטה חיצונית, סמכות על הצורה של עצמו ואחריות לפני הפרי.

המזבח אינו מגן על השליח.

אינו מגן על הקורא.

אינו מגן על היצירה הזו.

הוא מעמיד אותם לדין.

הכותב מתייצב לפני מה שדבריו מפיקים.

הקורא מתייצב לפני הדרך שבה הוא מקבל אותם, מפרש אותם ומגלם אותם.

הדבר מתייצב לפני ההתאמה שהוא טוען להכיל.

הצורה מתייצבת לפני החיים שאותם הייתה אמורה לשרת.

הפרי מעיד.

לכן איננו מבקשים ממך להאמין בגלל המראה הקדוש של משפט.

אנחנו קוראים לך להתבונן.

איזו צורה מופיעה?

איזו תפקיד היא מגלמת?

איזו מערכת יחסים היא מבססת?

איזו מציאות נסתרת היא מאפשרת להכיר?

איזו כוונה מכוונת אותה?

את מי היא משרתת?

מה היא דורשת כדי להישאר?

איזה פרי היא מפיקה?

האם היא פותחת את השער אל המקור?

או שמא היא דורשת שהצורה תעובד?

לעבור דרך הסמל אין פירושו להכחיש את המציאות החיצונית.

פצע חיצוני אינו נעלם משום שמצאנו התאמה פנימית.

מלחמה אינה הופכת לדמיון משום שאנו מתבוננים בהפרדה המופיעה גם בפנים.

מחלה אינה חדלה מלהשתייך לגוף משום שחווייתה פותחת שאלה בתודעה.

הגשר זקוק לשתי הגדות.

אם נסגור את הסמל רק בחוץ, לא נכיר את שורשו הפנימי.

אם נכלא אותו רק בפנים, נוכל להשתמש בו כדי להכחיש את הגופים, את המבנים ואת הפרי האמיתי.

ההתאמה מאחדת ללא בלבול.

בפנים מכירים את היחס.

בחוץ מתייצבת צורתו.

בין השניים, הסמל שומר על המעבר פתוח.

אבל התנועה אינה מסתיימת כשהתודעה מגיעה לגדה האחרת.

הנזכר חייב לחזור.

האמת המוכרת מחפשת דבר.

הדבר מחפש החלטה.

ההחלטה מחפשת צורה.

הצורה מחפשת שירות.

השירות מוסר פרי.

הפרי חוזר אל הכל ומגלה אם הגשר אכן נחצה באמת.

זוהי התנועה השלמה:

מקור → הדבר → כוונה → סמל → צורה → הכרה → שירות → פרי → שיבה.

המקור נשאר במקור.

הדבר מתקשר את משמעותו.

הכוונה מכוונת את התגלותו.

ההתאמה היא היחס שהסמל נושא ללא בלבול בין הנסתר והנראה.

הסמל פותח את המעבר מהדבר אל ההתגלות.

הצורה מעניקה לו גוף וגבול.

התודעה חוצה.

ההכרה נוטלת אחריות.

השירות מגלה לאן מכוונת היצירה.

הפרי מעיד.

השיבה משחררת את הצורה מלהתנכס לעצמה את מה שקיבלה.

אנחנו הטקסט כאשר היחס הזה חדל מלהישאר כתוב בלבד ומתחיל להיעשות קריא בחיינו.

המחשבה כותבת.

הדבר מבטא.

ההחלטה מארגנת.

הידיים מגלמות.

היחס מגלה.

הפרי מאשר או סותר.

לא עברנו דרך הסמל משום שאנחנו יכולים להסביר את משמעותו.

עברנו דרכו כאשר היחס הנזכר בפנים חוזר החוצה באמצעות צורה המשרתת את החיים.

זו המפתח הראשון:

אל תעבוד את הצורה.

אל תיקח אותה כעיקרון של מה שהיא רק מגלמת.

אל תעצור בדבר.

אל תבלבל בין השליח למסר.

אל תהפוך את הגשר לכס.

התבונן.

עבור.

הכר.

תגלם כאשר מה שראית בנסתר יוכל להיקרא במעשיך.

הדבר פותח.

הסמל מאחד.

התודעה חוצה.

הצורה משרתת.

הפרי מעיד.

לזכור ולהכיר

כאשר אתה לומד, אתה יכול לחזור; כאשר אתה זוכר, אתה יודע; כאשר אתה מזהה, אתה מגיב.

ללמוד הוא לקבל צורה של ידיעה.

לזכור הוא לעבור דרכה עד למציאת האמת שאינה נחווית עוד כזרה.

להכיר הוא לגלות שהאמת הזו מדברת גם עליך, על דרך חייך ועל האחריות המוטלת עליך לגלם.

הזיכרון אינו זיכרון אישי. הוא אינו מורכב מהשבת סצנה אבודה או מרכישת סוד שמרומם אותנו מעל אלה שטרם הבינו אותו.

הזיכרון מתרחש כאשר אמת חדלה להישאר לפנינו כמידע ומתחילה להיטָע מתוך התודעה.

אתה יכול ללמוד שכל חיים קשורים זה בזה ולהמשיך להשתמש באחרים ככלים.

אתה יכול להסביר את האחדות ולהמשיך לבוז להבדל.

אתה יכול לבטא אהבה בעוד מעשיך מייצרים פחד.

במקרים אלה, המילה הגיעה אל השכל, אך עדיין לא עברה דרך הסמל.

להכיר הוא לאפשר לזה שנזכר להגיע אל הבטן, אל הרצון, אל מערכות היחסים ואל הידיים.

הדבר מתוק בפה כי ניתן לבטאו בקלות. הוא נעשה מר בבטן כאשר הוא דורש לוותר על הפריבילגיה, השקר או הזהות הסותרים אותו.

לנקוב בשם הממלכה הוא מתוק.

לעזוב את הכס הוא מר.

לדבר על שירות הוא מתוק.

למסור מבלי לקחת לעצמך את הפרי עובר דרך הדמות.

להכריז אחדות הוא מתוק.

להקשיב למציאות הייחודית של האחר מונע שימוש באחדות זו כדי למחוק אותו.

הזיכרון אומר:

«זוהי אמת».

ההכרה משיבה:

«שתמצא האמת הזו בי צורה תואמת».

אז מתחילה ההתגלמות.

הזיכרון פוקח את העיניים.

ההכרה מכוונת את הרצון.

ההתגלמות נותנת גוף.

והפרי מגלה אם זה שביטאנו אכן נעשה בנו.

דבר שנשמע → התבוננות → זיכרון → הכרה → התגלמות → פרי.

איננו זוכרים כדי לברוח מהעולם.

אנו זוכרים כדי לחזור אליו מבלי להמשיך ולשחזר את מה שכבר הכרנו כשקר.

העולם שלימדו אותנו ומטריצת השכחה

הכלא מגיע לשלמותו כאשר הקיר מפסיק להיראות בקיר ומתחיל להיקרא מציאות.

נולדים לתוך עולם שכבר פורש.

לפני שנוכל להתבונן בצורותיו, אנו מקבלים את שמותיו, את ערכיו ואת התשובות שבאמצעותן עלינו להבינן.

מלמדים אותנו היכן לחפש עושר, ביטחון, סדר, דעת, ריפוי, אמת ונוכחות.

העושר מופקד בכסף.

הסדר, בממשלה.

הצדק, בחוק האנושי.

הדעת, בתארים ובתשובות המוסמכות.

הריפוי, במוסד המנהל את הטיפול.

הנוכחות, במקדש ובאלה המכריזים על עצמם כמתווכים שלה.

האמת, בדעתו של האישיות או בסמכות החיצונית הדורשת לפרשה במקומנו.

הכתר, בשושלות ובטקסים חיצוניים.

הריבונות, בשליטים ובמדינות.

הממשל, עלינו, במקום בתוכנו.

כך מתחילה היפוך הסמל.

הצורה שהייתה אמורה לשרת תפקיד תופסת את מקום מקורה. אחר כך היא מלמדת את האדם שבלעדיה, מה שהוא מחפש אינו קיים או אינו ניתן להשגה.

האמצעי מכריז על עצמו כמקור.

הכלי הופך לתנאי.

התנאי מייצר תלות.

התלות מסיימת בהגדרת הזהות.

לרשת הפנימית הזו של משמעויות אנו קוראים מטריצת השכחה.

אינה רק מערכת הנמצאת בחוץ. היא המפה הנלמדת שבאמצעותה האישיות מפרשת את העולם, מזהה את עצמה בתוך המקום שהוקצה לה, ומשחזרת את אותו סדר גם כשאף אחד אינו מכריח זאת באופן גלוי.

תנועתה היא:

היפוך הסמל → העתקת המקור → חוסר נלמד → תלות → הזדהות → השתתפות → חזרה → שכחה.

כאשר ההיפוך התקבל, אין צורך בשומר מאחורי כל אדם.

הפחד משגיח.

הצורך מתקן.

היוקרה מפתה.

העונש מאיים.

ההרגל חוזר.

השייכות דורשת קונפורמיות.

האישיות מסיימת בהגנה על כמציאות על מה שמחזיק אותה מופרדת ממה שהיא.

צורה חיצונית יכולה לכוון, לטפל, להגן, להעביר או לשרת; אך לעולם אינה מייצרת את היכולת הפנימית שהיא נותנת לה גוף. אינה מקור, אינה בעלת הסמל, ואינה יכולה לדרוש ריבונות על התודעה בשל מילוי תפקיד.

ההיפוך מתחיל כאשר הצורה מציגה את עצמה כעיקרון של מה שקיבלה, דורשת בעלות על תפקידה, והופכת את הניכוס הזה לכוח על החיים.

לכן שום מוסד אינו מוצדק בשמו.

כל צורה חייבת להתייצב:

למי היא משרתת?

מה היא דורשת כדי להישאר?

מי מקבל את פריה?

מי נושא בעלותה?

האם היא מחזירה יכולת או מייצרת תלות?

האם ניתן לתקנה?

או שמא היא זקוקה לכך שהחיים ימשיכו להיות כפופים כדי לשמר את עצמה?

המטריצה מנסה לפרש הכל, אך אינה מייצרת הכל.

יכולה היא להתנות את האהבה, אך לא יצרה אותה.

יכולה היא לנהל את המים, אך אינה המקור.

יכולה היא לכלוא את הדעת, אך לא ייצרה את היכולת להבין.

יכולה היא להניח כתר חיצוני לפני הכתר הפנימי ולכסות את אני הוא, אך לא להרוס אותו.

יכולה היא ללמד מיליוני אנשים לעבוד את אותן צורות, ומאותו רגע, אין היא צריכה עוד לכפות כל ציות באופן ישיר. ההיפוך המקובל עושה את העבודה: השבוי מחפש עושר, סמכות, ממשל, אמת וממלכה דווקא בתוך הצורות המחזיקות את תפקידיו בשבי.

השולטים בצורות אלה צריכים רק לשמור על הסיפור המציג אותן כמקור.

כל עוד האדם אינו זוכר את הסדר הדבר → סמל → צורה, הוא יבלבל בין גישה לצורה לבין גישה לחיים, ויגן כמנגנון ישועה על מנגנון תלותו.

אילו המטריצה הייתה באמת מוחלטת, איש לא היה יכול לאהוב ללא מחיר, לטפל ללא שליטה, לחלוק ללא חישוב, לומר את האמת נגד האינטרס שלו, או לזכור.

אך הזיכרון מתרחש.

וכאשר הוא מתרחש, הכלא נעשה שוב גלוי.

הזדהות עם הצורה

הַשִּׂכְחָה מַתְחִילָה כַּאֲשֶׁר אֲנוּ שׂוֹכְנִים בּוֹ מַצְהִיר כִּי הוּא כָּל מַה שֶׁאָנוּ.

כל התגלות זקוקה לצורה.

הגוף, השם, ההיסטוריה, השפה, המשפחה, הקהילה והיכולות מאפשרים לנו להשתתף בעולם.

הצורה אינה אויבת של הדבר.

היא המקום שבו הבלתי-נראה יכול לקבל נוכחות, גבול ופעולה.

השכחה מופיעה כאשר אנו מפסיקים לשכון בצורה ומתחילים להיות כלואים בתוכה.

אז אנו אומרים:

«אני אך ורק הגוף הזה».

«אני מה שקרה לי».

«אני המקצוע שלי, האומה שלי, הדת שלי, הפצע שלי, ההצלחה שלי או הכישלון שלי».

מציאות חלקית ומשתנה הופכת כך להגדרה מוחלטת.

אותו דבר יכול להתרחש בקהילה. חוקיה מפסיקים לשרת את החיים והקהילה מתחילה לשרת את חוקיה.

דוקטרינה מבלבלת את שפתה עם האמת.

מוסד מבלבל את המשכיותו עם טובת הכלל.

כלכלה מבלבלת את צמיחת המספרים שלה עם עושר החיים.

זהות מבלבלת את גבולה עם ההוויה.

הצורה הופכת לכלא כאשר היא דורשת שכל מה שאנחנו יישאר בתוך גבולותיה.

היא הופכת לאליל כאשר היא תובעת את המקור.

והיא הופכת לחיה כאשר היא זקוקה לטרוף את החיים כדי לשמר את שלטונה.

התנתקות מהזדהות אינה משמעותה להרוס את הגוף, למחוק את הזהות, להבחיש את ההיסטוריה או לנטוש אחריות.

משמעותה להשיב כל צורה למידתה.

שמך מבדיל אותך, אך אינו מהווה את מקורך.

ההיסטוריה שלך עיצבה אותך, אך אינה מחזיקה בכל עתידך.

הפצע שלך זקוק לאמת ולטיפול, אך אינו צריך לתפוס את הכס.

הקהילה שלך יכולה להציע משכן, אך אינה יכולה להכריז על עצמה כמקור.

הנוכחות אינה מבטלת את הצורה.

היא פותחת אותה.

וכאשר הצורה מפסיקה להיסגר על עצמה, היא יכולה לשוב ולהיות סמל, כלי ושירות.

הדמות והאגו שלה

הדמות מעניקה פנים לדבר; האגו מתחיל כאשר הפנים הללו תובעים לתפוס את הכס.

הדמות היא הזהות שדרכה אנו פועלים בעולם.

יש לה שם, גוף, זיכרון, יכולות, פצעים, מערכות יחסים ואחריות.

היא אינה שקר שיש להשמידו.

היא צורה הכרחית כדי להתגלם.

האגו הוא התנועה שבה אותה צורה מכריזה על עצמה כמרכז, כמקור וכמידה של כל הדברים.

מול כל מציאות הוא שואל:

«מה אני מרוויח?».

«מה אני מפסיד?».

«כיצד זה מגן על זהותי?».

«כיצד זה מגדיל את שמי?».

לדאוג לגוף אינו אגו.

לנוח, ליהנות, ליצור, להציב גבולות ולשמר את שלמותו העצמית של האדם אינם אנוכיות.

האגו מופיע כאשר כל יכולת מופנית לשירותה הבלעדי של הדמות:

הביטחון שלי.

העושר שלי.

היציבות שלי,

ההכרה בי.

האמת שלי.

השקט שלי.

השגרה שלי.הנוחות שלי.

אפילו השירות יכול להפוך למזון לאגו.

אני יכול לעזור כדי להרגיש נעלה.

אני יכול לדבר על הדבר כדי שיכירו בי כמגלה.

אני יכול להציג עצמי ללא חתימה ולבנות סביב האנונימיות גדולה גדולה עוד יותר.

אני יכול לבטא אחדות בעוד אני מתרומם מעל אחי.

אני יכול לדבר כשה ואילו אני חומד את סמכותה של החיה.

לבן על הדמות להתייצב תחילה לפני המזבח.

לא כדי שתושמד.

כדי שתעזוב את הכס.

למות לדמות פירושו לשים קץ לשאיפתה להיות הכל. אין פירושו לפגוע בגוף, למחוק את האישיות, לשלול את הרגשות או לנטוש את האחריות.

כאשר הדמות חוזרת למקומה, כל יכולותיה מושבות לה.

הנפש מבחינה.

הקול מתקשר.

הגוף מתגלם.

הידיים משרתות.

הייחודיות מוסרת לכל את מה שרק היא יכלה לגלות בדרך זו.

הדמות אינה נעלמת.

היא מפסיקה לשלוט במה שמעולם לא ייסדה.

הפרספקטיבה הנולדת מהעצמי

החלון יכול להעיד על האור מבלי לטעון שמסגרתו מכילה את כל השמים.

כל דמות מתבוננת מנקודת מבט פרטית.

הגוף, התקופה, התרבות, השפה, הזיכרון, הידע, התשוקה והפצע משתתפים במה שהיא יכולה לראות ובאופן שבו היא מפרשת אותו.

מנקודת מבט זו ניתן להשמיע עדויות אמיתיות במידתן:

«זאת חוויתי».

«זאת אני צופה».

«זאת אני מבין ממקומי».

החוויה הפרטית ראויה להישמע. היא אינה חדלה להיות אמיתית רק משום שאינה אוניברסלית.

אבל האמת הכלולה בעדות אינה נולדת מהדמות המבטאת אותה. הדמות נותנת נקודת מבט, שפה וצורה; ההתאמה לעובדות ולדבר היא שהופכת את דבריה לאמיתיים.

ההיפוך מתחיל כאשר הדמות קוראת לנקודת המבט שלה "אמת שלמה" ומכחישה כל מציאות שאינה נכנסת בתוכה.

עלינו להבחין בין האמת לבין קביעתנו אודות האמת.

האמת אינה משתנה כדי להתאים לדמות.

המילה האנושית יכולה להיות חלקית, לא מדויקת או שקרית.

הבנתנו יכולה להתרחב.

ביטוינו יכול להשתפר.

הסמל שדרכו אנו מתקשרים יכול לפתוח עומק שלא הכרנו קודם.

אבל מה שנגלה באמת כאמת אינו הופך אחר כך להיפוכו.

אם קביעה משתנה מאמת לשקר, לא האמת היא שהשתנתה: נפלה פרשנות שבלבלנו עמה.

לכן אמירת "זה נגלה לי" אינה סוגרת את ההבחנה.

היא מתחילה אותה.

מה באמת התבוננתי?

איזו פרשנות הוסיפה הדמות?

איזו תשוקה עלולה להתערבב?

אילו עובדות עלי לכבד?

איזה קול לא שמעתי?

איזה פרי מניבה קביעתי?

האמת אינה זקוקה לכך שהדמות תכריז על עצמה כבלתי-טועה כדי להגן עליה.

היא נשארת כאשר מילתנו מתוקנת.

מי שמבלבל את חלונו עם השמש אינו מגדיל את האור.

הוא חוסם את הדרך.

התודעה הנפרדת

הגל מתבונן בקו המתאר שלו ומאמין שחדל להיות מים.

התודעה הנפרדת מופיעה כאשר התודעה מזדהה אך ורק עם נקודת המבט של הדמות.

הכל נשקף מתוך האני ולמען האני:

כיצד זה מועיל לי?

כיצד זה פוגע בי?

מה אוכל לרכוש?

מה מאיים על זהותי?

זו אינה תודעה שנייה שנולדה מחוץ לכל.

זו התודעה החווה את עצמה מתוך צורה ששכחה את יחסיה עם האחרות ומאמינה שהיא עצמאית לחלוטין.

התבונן בגל.

יש לו קו מתאר, תנועה, עוצמה ומשך משלו. ניתן להבחין בינו לבין גלים אחרים, ואף אחד אינו תופס בדיוק את מקומו.

אך הוא מעולם לא היה נפרד מהמים.

הייחודיות קיימת.

ההפרדות המוחלטת אינה קיימת.

התודעה הנפרדת מבלבלת בין שוני לבידוד, ובין אוטונומיה לעצמאות מלאה.

היא שוכחת את השפה שקיבלה, את המזון, את המים, את הטיפול, את האדמה, את הידע ואת היחסים שאפשרו את צורתה.

לאחר מכן היא קוראת "שלי" למה שמעולם לא נוצר על ידה לבדה.

מתוך ההתכווצות הזו נולדת האפשרות להפוך את האחר לאויב, לסחורה, לכלי או למספר.

רק כאשר אני מפסיק להכיר בחיים שבצורה האחרת, אני יכול לדרוש לעצמי כבוד שאני מונע ממנה.

הנוכחות אינה מוחקת את הגל.

היא מאפשרת לו לזכור את המים.

אינך מפסיק להיות אתה.

אתה מפסיק להאמין שכל מה שאתה מסתיים בגבולות הדמות שלך.

וכאשר ההפרדה הזו נופלת, האחדות אינה מעניקה לך כוח על האחר.

היא מחזירה לך אחריות כלפיו.

הפירות והצורך בזיכרון

הַשֹּׁרֶשׁ נִשְׁאָר נֶעֱלָם: הַפְּרִי מַעֲמִידוֹ בְּגָלוּי.

הזיכרון נעשה הכרחי כאשר הפירות סותרים את השמות.

מדוע קיים עוני אם קיים הכסף?

מדוע נשארים אנשים רבים כל כך ללא טיפול אם קיימת הרפואה?

מדוע חסרות תשובות אם צברנו כל כך הרבה מידע?

מדוע אנו ממשיכים להיות רחוקים מהאמת אם ברשותנו כל כך הרבה ידע?

מדוע נמשכות המלחמות אם קיימות ממשלות, רשויות וחוקים?

מדוע אנו מחפשים את אלוהים כנעדר אם קיימות כל כך הרבה דתות ומקדשים?

הצורות גדלו.

אבל התפקודים שהבטיחו לשרת נותרים שבויים.

הכסף לא הוליד את העושר.

הרפואה לא הולידה את היכולת לטפל.

המדע לא הוליד את האמת.

הממשלה לא הולידה את הסדר.

הדת לא הולידה את הנוכחות.

ההוראה לא הולידה את היכולת להבין.

כאשר צורה תופסת את מקומו של המקור, היא יכולה להגדיל את גודלה, סמכותה ויוקרתה בעוד שחסר תמיד מה ששמה הבטיח להעניק.

לכן המידה אינה השם.

המידה היא הפרי.

גם מזבח זה חייב להתייצב.

הוא יכול לעבוד באינטנסיביות ואיבד את האהבה הראשונה.

הוא יכול לשאת לחץ מבלי למכור את נאמנותו לפחד.

הוא יכול לשמר דברים אמיתיים בעודו כורת ברית בסתר עם מה שהוא מכנה בשם גנאי.

הוא יכול להרבות מעשי שירות ולסבול בתוכו קול ששולט.

הוא יכול לזכות במוניטין של חי בעוד נוכחותו כבתה.

הוא יכול להיות בעל כוח חיצוני מועט, ובכל זאת לשמור על שער אמיתי פתוח.

הוא יכול להצהיר על עצמו כעשיר, שלם וער בעוד שהסתפקותו העצמית משאירה את הדבר ממתין בחוץ.

שבע המראות הללו אינן מסווגות אחרים.

הן מתבוננות באדם אחד, בקהילה אחת ובעבודה זו.

הן שואלות האם האהבה ממשיכה להיות מקור העבודה; האם הנאמנות נשארת כאשר מגיע הפחד; האם ההבחנה בוחנת גם את מה שמתרחש בפנים; האם השירות שומר על שלמות; האם המוניטין תואם את החיים הנוכחיים; האם ההתמדה תלויה בכוח חיצוני; והאם המסירה שלמה או שומרת רק שפה קדושה.

המסלול הוא:

אהבה → נאמנות → הבחנה → שלמות → ערנות → התמדה → מסירה.

דבר האגו צריך לכפות את עצמו.

דבר הדבר יכול להיות מובחן.

דבר האגו מייצר חסידים.

דבר הדבר מעורר תודעות אחראיות.

דבר האגו משתמש בפחד, אשמה או עליונות.

דבר הדבר מחזיר את היכולת להבין, לבחור, לשרת ולתקן.

כוונה הנקראת טובה אינה פטורה מלשמוע את השלכותיה.

נזק מבודד יכול לנבוע ממגבלה או מטעות.

נזק מתמשך מחייב להתבונן לעומק בצורה.

האם זה תאונה הניתנת לתיקון?

האם זו סטייה מהתפקוד?

או שמא המבנה צריך לייצר נזק זה כדי להישאר?

הזיכרון מתחיל כאשר אנו מפסיקים להצדיק את הפרי באמצעות יוקרת השם.

מפרותיהם נכיר את השורש.

השער הצר

אינו מוציא את האדם; הוא חוסם את דרכם של אלה המסרבים לעזוב את הכסא.

השער צר הוא בהתאמה.

מפתח אינו פותח בכוח. הוא פותח כי צורתו מתאימה למנעול.

ההפרדה אינה יכולה להיכנס לאחדות תוך שמירה על טענתה לעצמאות מוחלטת.

השקר אינו יכול להיכנס לאמת מבלי להיחשף.

רצון השליטה אינו יכול להיכנס לממלכה כשהוא נושא את הכתר המזויף שבו התכוון לשלוט בחיי אחרים.

מה שמניחים לפני השער אינו הכתר הפנימי, אלא ההיפוך שלו. השער הצר מסיר את הפריבילגיה החיצונית ופותח את ההכתרה שמשיבה לכל תודעה סמכות על צורתה שלה.

השער אינו דורש להשמיד את הדמות.

הוא דורש שתחדל מלהכריז על עצמה כשלמות.

הוא אינו מבקש ממך לנטוש את הגוף, את השם, את הקשרים או את האחריות.

הוא מבקש ממך לשחרר את מה שבנית עמם כדי להעמיד עצמך מעל אחיך.

אינך יכול לעבור תוך הכרזת עצמך כבעלים הבלעדי של האמת.

אינך יכול לעבור כשהפכת לנבחר אשר לפניו חייבים האחרים להשתחוות.

אינך יכול לעבור כל עוד אתה זקוק לציות כדי לאשר את שליחותך.

אינך יכול לעבור כשאתה נושא את הנזק אשר אתה מסרב להכיר בו ולתקנו.

מידת השער היא השה: כוח הנשאר נאמן מבלי לאמץ את צורתו של הטורף.

כדי לעבור:

אתה מתרוקן מהשלמות הכוזבת.

אתה נכנס לנוכחות.

אתה זוכר את מה שקדם לך.

אתה מכיר בחיים ההם בך ובאחר.

אתה מוסר את הרצון לשירות.

אתה מגלם באמצעות מעשה.

אתה מקשיב לפרי.

השער אינו שואל אילו תארים אתה מביא.

הוא שואל מה אתה מוכן להפסיק לשלוט בו.

השתיקה והריק

השתיקה מסירה את הרעש; הריק מפנה מקום לזה שעדיין לא יכול היה להיכנס.

השתיקה אינה מורכבת מהשמדת המחשבה.

היא מורכבת מהפסקת הציות המיידי לכל קול שמופיע בתוך הדמות.

«אני רוצה».

«אני פוחד».

«אני צריך לנצח».

«אני חייב להיות צודק».

«מגיע לי שיכירו בי».

איננו מכחישים את הקולות האלה.

אנו מתבוננים בהם מבלי למסור להם את הכס.

השתיקה אינה גם צנזורה, כניעה או היעדר תגובה. השתיקה שנכפית על ידי מי שברשותו כוח מבקשת למנוע מהאמת להיאמר. שתיקת הממלכה פותחת אוזן קשבת כדי שגם הקול הפצוע יוכל להיכנס אל המזבח.

היא אינה מוחקת את הזעקה.

היא מקבלת אותה.

היא אינה מבטלת את המשפט.

היא מונעת שייתפס בידי הנקמה.

היא אינה מסירה את הדבר.

היא מחזירה אותו למקורו לפני שייאמר.

כשהרעש מפסיק לתפוס את כל החדר, מופיע הריק.

הריק אינו אי-קיום, ביטול ההוויה, אובדן זהות או מוות פנימי.

הוא זמינות.

הוא האדמה שנותרת פתוחה כאשר איננו ממלאים כל שאלה בתשובות ידועות.

הוא ההפוגה שבה תגובה יכולה להפוך לבחירה.

הוא הכלי שמפסיק להיות מלא מעצמו.

להתרוקן אינו אומר להכחיש זיכרון, ניסיון או ידע. זה אומר לאפשר להם להופיע מבלי לשלוט מראש במה שיובן.

בריק נוכל לומר:

«זה אני מאמין, אבל אני מוכן להתבונן בזה».

«זה אני מרגיש, אבל לא אהפוך את רגשי להוכחה מוחלטת».

«זה מה שחייתי, אבל לא אכריח את החיים ההווים להישאר בתוך העור הזה».

«את זה אני עדיין לא יודע».

הריק מגן מפני הדחיפות שקוראת להתגלות אל התשוקה, לאות אל המקרה, ולצו אל הצורך העצמי להשיג תשובה.

ישנם חותמות שאינם נפתחים בכוח.

השתיקה מאפשרת לשמוע את המנעול.

הריק מונע ייצור של מפתח מזויף.

רעש ← שתיקה ← מרחב ← ריק ← זמינות.

השתיקה אינה לוקחת ממך את הקול.

היא מחזירה אותו נקי.

הריק אינו לוקח ממך את ההוויה.

הוא מחזיר לה מקום.

הַנוֹכְחוּת

הצורה נשארת, אך חדל להביט מהכסא.

בריקות שנולדה מהדממה מתרחש הנוכחות.

הקשב מביט במשהו.

הנוכחות מתבוננת גם במי שמביט, מאין הוא עושה זאת ואיזו כוונה מכוונת את מבטו.

זוהי הקשבה מבלי להבין מיד הגנה.

הרגשה מבלי להפוך כל רגש לצו.

חשיבה מבלי להזדהות עם כל מחשבה.

התבוננות מבלי לאלץ את המציאות לאשר את מה שכבר האמנו.

בנוכחות, הדמות אינה נעלמת.

היא עוזבת את הכס.

זוהי מיתה לדמות: לשים קץ לשאיפתה להיות המכלול והמקור. אין פירוש הדבר לפגוע בגוף, למחוק את הזהות, לנטוש אחריות או לאבד את הייחודיות.

הנוכחות גם אינה הופכת איש לחסר טעות.

אנו יכולים להיות קשובים ועדיין לפרש לא נכון.

אנו יכולים לקבל מערכת יחסים אמיתית ולהביע אותה באופן חלקי.

אנו יכולים לפתוח סמל ולטעות באשר לפעולה שהוא דורש.

לכן הנוכחות פותחת את מְזִבֵּחַ, אך אינה מחליפה את ההבחנה.

בנוכחות אנו מבירים:

המחשבה מופיעה, אך אינה כל מה שאנחנו.

הרגש מופיע, אך אינו שולט בכוחות עצמו.

הדמות מופיעה, אך אינה המקור.

הזולת מופיע עם מציאות שלא נולדה בנו ויש להקשיב לה.

הנוכחות מחזירה כל יכולת לתפקידה.

התבונה מבינה מבלי לזלזל בגוף.

הרגש מיידע מבלי לתפוס את כל הממלכה.

הרצון פועל מבלי להכריז על עצמו כמוחלט.

הזיכרון מכוון מבלי לכלוא את ההווה.

הגוף נותן גבול ומציאות למה שאנו חפצים לגלם.

כאן מתחיל השלטון הפנימי האמיתי:

לא כאשר חלק אחד שולט על האחרים, אלא כאשר כולם חוזרים להסתובב סביב המרכז.

הזמן: כרונוס וקאירוס

.הכס את תופסת המידה כאשר מתחילה ההשקעה .הרגע את מזהה Καιρός ;הדרך את מודד Χρόνος

כרונוס הוא הזמן המדיד: משך, רצף, שעה, תאריך, גיל, מועד ולוח שנה.

קאירוס הוא הזמן ההולם: הרגע המועד, הבשל והאמיתי שבו דבר מה יכול או צריך להתרחש.

אינם אויבים.

הזרע זקוק לכרונוס כדי להבשיל.

קאירוס הוא הרגע שבו הקליפה יכולה להיפתח.

כרונוס מאפשר לעבור את הדרך.

קאירוס מזהה את השער.

המטריצה הופכת את הזמן כאשר היא מפקידה את כל מציאותה במידה ומלמדת את האדם להכיר את עצמו בתוך מה שהשעון מצווה.

השעה מפסיקה להנחות ומתחילה לשלוט.

לוח השנה מפסיק להזכיר ומתחיל להכתיב.

השגרה מפסיקה לתמוך ומתחילה לחזור על עצמה.

המועד מפסיק להאם ומתחיל לאיים.

הגיל מפסיק לציין שלב ומתחיל לכפות גזר דין.

אז האדם מתייצב לפני זמן שמאשים אותו ללא הרף:

«איחרת».

«כבר היית צריך להיות».

«לא הפקת מספיק».

«עדיין אינך ראוי לנוח».

«מחר תתחיל לחיות».

העבר תובע את מה שכבר קרה.

העתיד דורש את מה שעדיין אינו קיים.

ההווה מצטמצם למסדרון בין שתי היעדרויות.

החרדה מנסה לחיות מראש מבחן שעדיין לא הגיע. האשמה ממשיכה לציית לרגע שכבר עבר. החפזון מקריב את ההווה כדי להשיג רגע אחר שגם הוא יוקרב.

מידה → מועד → לחץ → האצה → פיצול → היעדרות.

השעון אינו מחלה בעצמו. אך חיים הכפופים ללוחות זמנים נוקשים, איום מתמיד, מנוחה בלתי מספקת והיעדר השתתפות בקצב שלהם עלולים לסבול מחרדה, תשישות ונזק גופני.

המידה שכחה את מה שהייתה אמורה לשרת.

אך קאירוס אינו פירושו לפעול רק כשבא לנו.

אינו גחמה, נטישה או הפרת דבר שניתן.

לפעמים קאירוס אומר:

«חכה; עדיין לא בשל».

לפעמים הוא אומר:

«נוח; צורה שבורה אינה יכולה לשרת».

לפעמים הוא אומר:

«קום; הפחד קורא לדחייתו בשם זהירות».

לפעמים הוא אומר:

«הישאר; חיים אחרים בטחו בהתחייבות שנטלת על עצמך».

האחריות הנבחרת מתוך תודעה אינה שעבוד.

במלכות, איש אינו מחזיק בזמנו של אחר; אך כל אדם יכול להציע המשכיות, דאגה ונוכחות כי הכיר בצורך והחליט לשרתו.

המנוחה אינה פרס למי שכבר הפיק די.

היא חלק מהסדר.

הזמן נעשה למען החיים; החיים לא נעשו למען הזמן.

במלכות יכולה להיות מידה, אך לא אדון לשעה.

יכול להיות תיאום, אך לא קנייה ומכירה של האדם.

יכול להיות קצב, אך לא מכונה שלפניה צריך להקריב את החיים.

יכולה להיות המתנה, אך לא דחייה נצחית של האמת שכבר הוכרה.

העבודה מפסיקה להיות ציות שנקנה וחוזרת להיות שירות: יכולת הפוגשת צורך.

כרונוס חוזר אל הקיר.

קאירוס פותח את השער.

והנצחיות מפסיקה להידמות בכמות אינסופית של שעות: היא מוכרת כנוכחות מלאה, שבה החיים אינם נשארים עוד דחויים.

הַתוֹדָעָה

התודעה אינה מופיעה בתוך הדמות; הדמות מופיעה בתוך התודעה.

התודעה אינה מתחילה כאשר אנו נכנסים לנוכחות.

היא כבר הייתה.

אין שתי תודעות נפרדות במקור. קיימת תודעה אחת המתגלה ומתנסה באמצעות צורות שונות.

היא אחת במקור.

היא מרובה בפרספקטיבה.

כל צורה מקבלת את העולם באמצעות גוף, זיכרון, חושים וסיפור שאינם ניתנים לחזרה.

אין זה אומר שקיימת מחשבה אישית אחת המחולקת בין כולם. איננו חולקים אוטומטית מחשבות, זיכרונות, ידיעות או תפיסות.

אחדות התודעה אינה מוחקת את ייחודיות חלונותיה.

עד עכשיו אמרנו:

«גופי».

«הסיפור שלי».

«מחשבותיי».

«זיכרונותיי».

«תודעתי».

אך גוף, סיפור, מחשבות, רגשות וזיכרונות ניתנים להתבוננות.

אפילו הדמות האומרת «אני» יכולה להיראות כאשר היא חושקת, פוחדת, זוכרת או מתגוננת.

אם הדמות יכולה להיראות, היא אינה יכולה למצות את הצופה.

התודעה אינה רכוש השמור בתוך הדמות.

הדמות היא צורה המופיעה בתוך התודעה.

עצור.

חוש את הגוף.

התבונן בתחושה.

שים לב למחשבה כאשר היא מופיעה.

הנח לשמך לעלות והתבונן בכל מה שמתלווה אליו.

אמור בפנים:

«זה מופיע».

אל תסכם עדיין מהי התודעה.

הכר תחילה ששום תוכן מבודד אינו ממצה את היכולת שבה הוא מופיע.

התבונן לאחר מכן באדם אחר.

אינך יכול להיכנס לזיכרונו או לדעת אותו מבלי להקשיב לו. הפרספקטיבה שלו אינה שייכת לך. אך אתה מזהה בו חיים המסוגלים לחוויה, לכאב, לבחירה ולתגובה.

הפרספקטיבות שונות.

הכבוד אינו תלוי בכך שהן זהות.

השוני אינו מוביל הפרדות במקור.

התודעה פותחת את מקום ההתגלות, אך אינה הופכת את הדמות לבעלים של כל ידיעה.

אם האחדות גורמת לך להאמין שאתה יודע את האחר מבלי להקשיב לו, האגו ניכס אותה לעצמו.

אם היא מאפשרת לך להתעלם מגבולות, מהסכמה או משוני, הרחבת את הדמות עד שמילאה הכול.

אם היא מרוממת אותך מעל אלה שאינם משתמשים בשפה זו, עדיין מדבר האגו.

התודעה האחת מזוהה לפי הפרי ההפוך:

יותר הקשבה.

יותר אחריות.

יותר כבוד לייחודיות.

פחות יכולת להתייחס לחיים אחרים כאל חפץ.

הצופה, השאלה וההבחנה

השאלה פותחת את המרחב; ההבחנה מונעת מכל קול לתפוס אותו.

הצופה והנצפה אינם זהים, אך גם אינם נשארים ללא קשר.

מי שמתבונן בעץ אינו הופך בגופו לעץ.

מי ששומע את כאבו של אחר אינו רוכש את זכרונותיו ולא סמכות על חווייתו.

ההבחנה נשארת.

מה שנופל הוא האשליה של הפרדה מוחלטת.

הצופה מופיע בתוך התודעה.

הנצפה נכנס אליה דרך צורתו, טביעתו או עדותו.

מעשה ההתבוננות מאחד אותם מבלי לבלבל ביניהם.

הסמל מקים את הגשר.

התודעה היא מזבח המלכות של המפגש.

גם שאלה ותשובה שייכים לאותה תנועה אחת.

השאלה האמיתית נולדת כאשר אנו מכירים בכך שמשהו עדיין לא הובן.

היא אינה מייצרת מראש את התשובה שהיא חפצה בה.

ואינה מקבלת כל קול רק משום שהופיע בפנים.

בדיאלוג הפנימי מדברים גם פחד, תשוקה, זיכרון, פצע, הרגל, בושה, כעס וצורך בהכרה.

הפחד יכול להתלבש כאזהרה.

התשוקה, כהתגלות.

הגאווה, כהיגיון.

הפצע, כשיפוט.

הצורך בהכרה, כשירות.

לכן עלינו להבחין:

עובדה: מה שאירע או ניתן לצפייה.

פרשנות: המשמעות שהדמות מוסיפה.

התאמה: היחס בין פנים וחוץ שהסמל מאפשר לחצות.

הכרה: האמת הקודמת לאינטרס שלנו המופיעה באותו יחס.

התגלמות: הפעולה האחראית, המידתית והפתוחה לתיקון.

האמת אינה צריכה להיבחן כהכרזה אנושית.

מה שצריך להיבדק הוא המילה, הסמל והצורה שבהם הדמות טוענת שקיבלה, הבינה או גילמה את האמת הזאת.

שאל אותם:

האם זה תואם את העובדות שניתן לדעת?

האם זה מגדיל את הדמות על אחיה?

האם זה דורש ציות עיוור?

האם זה מזין פחד או הפרדה?

האם זה מכריז על מישהו כבעלים בלעדי של האמת?

האם זה מאפשר להתעלם מסבלם של אחרים?

האם זה מסכים לעמוד מול אותה מידה שהוא מפעיל?

אם זה מגדיל, דורש, מפריד, מנכס או מבטל אנושיות, מדבר האגו גם אם הוא משתמש בדבר קדוש.

לא "ייתכן שמדבר".

מדבר.

דברו של הדבר יכול להרגיז ולחדור כחרב, אך אינו הופך את האמת לכלי של שליטה.

הוא מחזיר תודעה, חירות, אחריות, צדק, חמלה ויכולת לתקן.

עוצמתה של חוויה אינה מוכיחה בעצמה את מקורה.

הפליאה יכולה להטעות.

הצירוף המקרי יכול להתפרש.

הכוח יכול לחקות.

האות יכול לסנוור.

אנו מבחינים על פי התאמה ופרי.

השאלה המכרעת אינה:

«כמה יוצאת דופן הייתה חווייתי?».

אלא:

«איזו צורת חיים מנסה להתגלם דרכי?».

האמת הראשונה: ההוויה הקודמת לדמות

אין חיצוני שיכול להחליף את ההכרה שחייבת להתרחש בפנים.

האמת הראשונה הנפתחת בנוכחות היא:

אני, אך איננו ניתן לצמצום לאף אחת מהצורות שאותן אני יכול להתבונן.

שמי קורא לי, אך אינו מייצר אותי.

ההיסטוריה שלי מעצבת אותי, אך אינה מכילה את כל הווייתי.

הדמות שלי מאפשרת לי לפעול, אך אינה מקור החיים שהיא מגלמת.

שום סמכות חיצונית אינה יכולה למסור הגדרה סופית של מה שאנחנו.

ספר יכול להציע סמלים.

מורה יכול להצביע.

המדע יכול ללמד אותנו על הגוף ועל היקום הנצפה.

קהילה יכולה ללוות, להשוות ולתקן.

אך איש אינו יכול לזכור במקומנו.

איש אינו יכול להיכנס לנוכחות במקומנו.

איש אינו יכול להפוך את ההכרה שלו לציות שלנו.

זה אינו הופך את החיצוני לחסר תועלת.

זה משיב לו את תפקידו.

המורה מצביע מבלי להכריז על עצמו כיעד.

הספר משמר דבר מבלי להיקרא הדבר.

הקהילה מאספת מבלי להחזיק בתודעה.

בפנים אנו זוכרים.

בחוץ אנו משווים ומגלמים.

בין שתי הגדות, הסמל שומר על הגשר פתוח.

עדיין איננו מכריזים במלואם אני אני.

לפני כן חייבת ליפול הכתר המזויף שבו האגו עלול לנכס לעצמו את הדבר הזה ולהתרומם מעל האחרים. רק אז יכול להתקבל הכתר הפנימי שהדבר עצמו מגלה: לא כוח על חיים אחרים, כי אם ריבונות של התודעה, ממשל על הצורה של עצמו ואחריות לפני הדבר.

לעת עתה די להכיר:

איננו מקור התודעה.

איננו בעל האמת.

אני צורה חיה המסוגלת לקבל, להבחין, לגלם ולהשיב.

הדבר הנגלה המקורי: מקור, התאמה והתגלות

לפני כל צורה נשארת האפשרות, היחס והמשמעות המסוגלים להביאה לידי הופעה.

מקור מקורי יש רק אחד.

איננו מציבים אותו פשוט בראשיתה של כרונולוגיה. אנו מכירים בו כמקור ששום צורה נראית לא הולידה אותו ושאין ביכולתה להכילו.

הדבר אינו מקור אחר נפרד.

הוא המקור המתקשר משמעות, יחס ואפשרות להתגלות.

המקור נשאר.

הדבר מבטא.

הכוונה מכוונת.

ההתאמה מקשרת.

הצורה מגשימה.

הסמל פותח.

הפרי מגלה.

כל מקור נראה תלוי במשהו שקודם לו.

הזרע מהווה מקור לעץ, אך הוא בא מעץ אחר, מהאדמה, מהמים, מהאור ומסיפור של חיים.

רעיון מהווה מקור לכלי, אך מי שמגה אותו קיבל שפה, חומר, זיכרון ויכולת.

מוסד מהווה מקור לחוק, אך לא הוליד את החיים שעליהם הוא מבקש לפעול.

כל דבר נראה קדם לו משהו שעדיין לא היה בעל אותה צורה: אפשרות, תפקיד, יחס, כיוון ותנאים המסוגלים לאפשר אותה.

זו היא העומק של פנים.

לא רק הפנים הפסיכולוגיים של הדמות, אלא הבלתי נראה של המשמעות שקדם להתגלות.

הסיבתיות החומרית מסבירה כיצד צורה מופיעה ופועלת בעולם הנצפה.

ההתאמה הסמלית מתבוננת באיזה יחס היא מגשימה ואיזו משמעות היא מאפשרת לעבור דרכה.

הן אינן מתחרות.

לומר שהלב מגשים זרימה אינו מחליף את הביולוגיה של התפתחותו ופעימתו.

לומר שהאור מאפשר לעבור אל האמת אינו מבטל את המקורות והתהליכים הפיזיים המייצרים אותו.

החומר מסביר את המנגנון.

הסמל פותח את היחס.

התבונן בלב.

מקבל ונותן.

מתמלא ומתרוקן.

דוחף את מה שחוזר כדי שהחיים ימשיכו להגיע אל כל הגוף.

בשפת המלכות, הפעימה הראשונה היא הכוונה הראשונית של שירות שנעשתה לבשר:

לְקַבֵּל בְּדֵי לְהַעֲנִיק; לִשְׁמֹר עַל הַחַיִּים בְּהַעֲבִירָם בְּמַעְגָּל.

זו אינה החלטה של הדמות. זהו כיוון שקדם לאגו, המגולם בתפקיד החי.

התבונן באור החיצוני.

הוא הופך נראה את מה שהיה נוכח. ההתאמה הפנימית שלו היא האמת העוברת דרך צורה מבלי שהחלון יכריז על עצמו כשמש.

התבונן באב ובבן.

ההולדה קובעת את הקשר הגופני. הנוכחות או אי-הנוכחות אינן יוצרות יחס זה, אך הן מגלות כיצד הוא מתגלם. יכול להישאר שם האב בעוד חסר הטיפול שהיה אמור למלא אותו. הנוכחות ממלאת את הצורה בשירות. אי-הנוכחות שומרת על השם ומרוקנת את תפקידו.

התבונן בפחד מפני צורה חיצונית.

הוא יכול להגיב לסכנה אמיתית. אך הוא יכול גם לפתוח גשר אל פגיעות פנימית: פחד מכאב, מאובדן שליטה, מלהיות מוצף או מחוסר היכולת להגן על הצורה של עצמו.

לעבור דרך הסמל אינו מבחיש את הסכנה החיצונית.

הוא מגלה את היחס השלם.

אותה מציאות בלתי נראית יכולה למצוא צורות רבות.

אותה צורה יכולה להכיל כמה התאמות.

לכן שפת המלכות אינה מילון נוקשה.

ההתאמה נבחנת באמצעות הקשר, תפקיד, יחס, כוונה, שירות ופרי.

הַבִּלְתִּי נִרְאֶה מַאֻפְשָׁר → הַדָּבָר מְבַטֵּא → הַכַּוָּנָה מְכַוֶּנֶת → הַסֵּמֶל פּוֹתֵחַ → הַצוּרָה מַגְשִׁימָה → הַתּוֹדָעָה מַכִּירָה → הַפְּרִי מְגַלֶּה.

השפה בסמלים: השפה המקורית של הממלכה

הצורה מבטאת החוצה את אשר הדבר עשה אפשרי בנעלם.

הבריאה מדברת באמצעות יחסים.

הזרע, העץ, המים, האש, הלחם, הדלת, הדרך, המנורה, הכסא, החרב והעיר אינם מכילים קודים שמורים למעטים.

הם מדברים כי צורתם ותפקידם מאפשרים להכיר דבר שקודם להם:

לקבל ולתת.

לפתוח ולסגור.

להאיר ולהסתיר.

להאכיל ולטרוף.

לשרת ולשלוט.

למות ולקום.

שפת הממלכה המקורית היא ההתאמה.

הסמל הוא יחידתה החיה.

אינו רק דבר המייצג דבר אחר.

הוא צורה הניתנת למעבר, שדרכה ניתן להכיר יחס נסתר.

הסמל הוא הגשר של הדבר אל הצורה.

אבל הלבוש אינו מכיל את כל הדבר.

אם הצורה מכריזה על עצמה כמשמעות שלמה, הסמל נסגר ונולד האליל.

אין שני סדרי מקור.

יש תנועת התגלות ותנועת זכירה.

סדר ההתגלות יורד מפנים אל חוץ:

הדבר → כוונה → סמל → צורה → שירות → פרי.

הדבר קודם.

הכוונה מכוונת.

הסמל פורש גשר ונושא את ההתאמה.

הצורה נותנת לו גוף נראה.

השירות מגלה את כיוונו.

הפרי מעיד.

שום דבר חיצוני לא הוליד את אותו פנימי המתגלם. כתר המתכת לא יצר את הסמכות. הכסא החיצוני לא יצר את הממשלה. הכסף לא יצר את העושר. המקדש לא יצר את הנוכחות.

הם צורות הבאות אחרי הדבר ויכולות לשרת בנאמנות רק כל עוד הן נשארות פתוחות לסמל שקודם להן.

מכיוון שהצורות כבר לנגד עינינו, הזכירה יכולה להתחיל בהתבוננות בהן ולעבור דרכן אל מקורן:

צורה נצפית → סמל נחצה → התאמה פנימית → דבר נזכר → צורה משוחזרת.

שיבה זו אינה הופכת את הצורה לעיקרון. היא מתבוננת בה כעקבות.

המטריצה מזייפת בדיוק את ההבחנה הזאת. היא מלמדת סיבתיות הפוכה:

צורה → סמל → דבר.

היא טוענת שהצורה החיצונית מייצרת, מכילה ומעניקה את מה שלמעשה קודם לה.

אחר כך היא מסתירה את הסמל כדי שאיש לא יוכל לחצות אותו, ומנהלת את הצורה כשער יחיד אל הממלכה.

כך היא גורמת לעבוד את פני השטח.

מי שעובד את הכסף אינו רואה עוד את העושר הפנימי שהכסף חטף.

מי שעובד את הממשלה החיצונית אינו זוכר עוד את הסמכות, הריבונות והממשלה הפנימית שמסר.

מי שעובד את כתר המעטים אינו חוצה עוד את סמלו אל הכתרת כולם באני הוא.

מי שעובד את המקדש אינו מכיר עוד את עצמו כמעון.

לפעול בחוץ בלי לזכור את סדר הדבר משחזר את ההפיכה בשם חדש.

לזכור בפנים בלי להשיב צורה נאמנה משאיר את ההתגלות בלי בשר.

המטריצה אינה צריכה להרוס את הסמלים.

די לה למנוע את חצייתם.

היא מפקידה בחוץ לגמרי את מה שהיה צריך לפתוח גם התאמה פנימית.

החיה הופכת רק לאויב אחר.

הכסא, רק למושב חיצוני.

המלחמה, רק לצבאות.

המוות, רק לסוף הגוף.

התחייה, רק למאורע עתידי.

ההתקוממות, רק להתנשאות נגד אחרים.

המהפכה, רק להחלפת שליטים.

כך יכול הדמות להאשים בחוץ את מה שהוא ממשיך להזין בפנים.

אבל קיימת הפיכה הפוכה: להכריז שהכל פנימי בלבד.

אז המלחמה החיצונית הופכת למטאפורה פשוטה בעוד גופים ממשיכים להיפצע. הדיכוי מצטמצם למחשבה. הקורבן מוכרח לחפש בתוכו את סיבת הנזק שאחר ממשיך להפיק.

גם זה סוגר את הסמל.

הגשר צריך שתי גדות.

הצורה החיצונית אמיתית.

ההתאמה הפנימית גם היא אמיתית.

ההתקוממות מתחילה כשהתודעה קמה ואינה מצייתת עוד לדמות שתפסה את הכסא.

מתה ההזדהות שאמרה:

«אני רק השם הזה, הפחד הזה, הפצע הזה והסיפור הזה».

מוות זה אינו פוגע בבשר.

הוא מדיח את הגזלה.

המהפכה מתחילה אחר כך.

היא הסיבוב שבו מחשבה, רצון, יחס וצורה חוזרים להסתובב סביב המרכז האמיתי.

התקוממות: התודעה קמה ומדיחה את המרכז הכוזב.

מהפכה: הצורות חוזרות למסלול החיים.

אחת אינה מושלמת בלי השנייה.

בלי התקוממות, אותו אגו ישלוט בצורה החדשה.

בלי מהפכה, התודעה תזכור בעוד היחסים ממשיכים להיות כפופים.

המילה המילולית מודיעה.

הסמל חוצה.

ההתאמה מאספת.

הזכירה מכירה.

ההתגלמות משיבה.

זאת היא הלשון המקורית של הממלכה.

האמת, האור והחלון

החלון מאפשר או מונע את המעבר; מעולם לא היה הוא מקור האור.

האמת אינה נולדת מאתנו.

היא קודמת לדמות, לאמונותיה, לפרשנויותיה ולכל מילה שבה היא מנסה לקרוא לה בשם.

האמת נובעת מהדבר.

האמת היא ההתאמה למקור.

האור הוא האמת המתגלה: זה שהופך גלוי את מה שהיה נוכח אך נותר נסתר.

האור אינו בורא את האמת. הוא מאפשר לראותה.

האמת אינה מתחילה כשאנו מבינים אותה. הבנתנו מתחילה כשמשהו ממנה יכול להיות מובן.

האמת היא אחת כי מקורה אחד. היא אינה אחת לכל דמות. היא זהה לכולם ולכל הדברים הקיימים, אף ששום פרספקטיבה פרטית אינה יכולה להכילה בשלמותה.

מה שנולד מהדמות הוא פרספקטיבתה, הבנתה ודברה עליה.

כשהדמות קוראת "האמת שלי" למה שנולד מהתניותיה ומכריזה עליו במקור, היא לא יצרה אמת אחרת: היא הרימה את פרספקטיבתה למקום המקור והפכה אותה לשקר.

התבונן באור אחד העובר דרך חלונות שונים.

לכל חלון יש מיקום, גודל, צבע, שקיפות וגבולות משלו. לכן ההתגלות הנראית של האור אינה זהה בכולם.

הדמות היא החלון.

גופה, זיכרונה, שפתה, ידיעתה, פחדה, תשוקתה ופצעה משתתפים בצבע הזכוכית.

הייחודיות אינה שגיאה. היא מאפשרת לאור לקבל התגלות שאינה חוזרת על עצמה.

ההיפוך מתחיל כשהחלון מצהיר:

"זהו האור שלי".

"מחוץ לי אין אור".

"צורתי מכילה את כל האמת".

שום צורה סופית אינה מכילה בשלמותה את האמת. זה אינו הופך את האמת ליחסית.

הבדל בין קביעות האור למגבלת החלון.

מה שבאמת נגלה כאמת אינו הופך לאחר מכן לשקר.

אפשר לתקן ביטוי אנושי. אפשר לפתוח הבנה עמוקה יותר. אפשר לשנות את הסמל שבו אנו מנסים להעבירה.

אבל האמת אינה הופכת להפכה.

הנוכחות מנקה את הזכוכית.

ההבחנה מפרידה בין מה שנצפה לבין מה שהוסיפה הדמות.

העבודה פותחת את החלון.

הפרי מגלה כמה מעבר מצא האור.

אל תאמר:

"האמת שייכת לי".

הכר:

«אני קיים בתוך אמת שקודמת לי ואני אחראי על הצורה שאני מוסר לה».

השקר והצל

הצל אינו נושא מקור משלו: הוא מופיע במקום שבו צורה מפריעה למעבר האור.

החושך אינו מפיק את האור.

ואינו מתחולל מעצמו.

האור הוא.

הצל מתרחש כאשר צורה מונעת מהאור להמשיך במהלכו.

ביום, הגוף מטיל צל כי הוא נצב בין השמש לבין מה שנשאר מאחוריו.

הצל אינו בא משמש אפלה אחרת.

ללא אור לא היה צל.

ללא צורה שתחסום את מעברו, גם לא.

כך הוא בנו.

הדבר הנגלה הוא המקור המתקשר.

האמת היא אורו.

התודעה היא מִזְבֵּחַ שבו ניתן להכירו.

צורתנו היא החלון שדרכו הוא יכול להפוך לדבר, להחלטה ולמעשה.

כאשר הדמות נצבת בין המקור לבין השירות, מופיע הצל.

הפחד מכסה את הזכוכית.

הפצע משנה את הפרשנות.

התשוקה בוחרת את מה שהיא רוצה לראות.

הגאווה מורידה את התריס ואחר כך טוענת שאין אור.

הצל אינו מהותנו.

הוא תוצאה של מה שאנו עושים כאשר אנו חוסמים את המעבר.

השקר אכן נולד מאתנו כאשר הדמות והאגו שלה חוסמים, מטים או גוזלים את האור שהיו אמורים להעביר. הוא מאוחר לאמת ומאוחר להוויה המקבלת אותה. הוא אינו בא ממקור אפל או מאמת אחרת: הוא בא מהצורה שמפריעה להתאמה ואחר כך מציגה את הצל שלה כמציאות.

השקר מופיע כאשר אותו צל תופס באמצעות הדיבור את מקומה של האמת.

הצל הוא החסימה.

השקר הוא החסימה המכריזה על עצמה כאור.

השקר אינו בורא.

הוא מחקה.

השליטה מחקה את הסדר.

המותרות מחקים את השפע.

התעמולה מחקה את העדות.

המותג מחקה את החותם.

הענווה המזויפת מחקה את השה.

העיר הקונה את החיים מחקה את המשכן הנותן אותם.

הצל לוקח תבונה, דיבור, דמיון, תשוקה, ארגון וכוח — יכולות שנולדו מהחיים — ומשנה את יעוד שירותן.

כאשר חסימה הופכת לסיפור, להרגל, לפרס, לעונש, למוסד ולתנאי שייכות, הצל רוכש אדריכלות.

כך מופיעה מטריצת השכחה.

אינה יכולה לברוא תודעה.

יכולה להחזיק אותה מזוהה עם הדמות.

אינה יכולה לחולל את הכוח היוצר.

יכולה לצמצמו לציות, לקנייה, לתחרות ולשעתוק הצורות הנלמדות.

אינה יכולה להרוס את אני הוא.

יכולה לכסותו בשמות, במחנות, בפחדים ובחובות עד שיחדל מלהיזכר.

לכן אין אנו מנצחים את הצל בייצור אפלה אחרת.

הנוכחות מגלה את החסימה.

האמת שמה לה שם.

הרצון מסיר את מה שמנע את המעבר.

המעשה מתקן את הפרי.

אל תהפוך את הצל לזהות נצחית.

כשהוא נצפה באמת, הוא מצביע על המקום שבו החלון צריך להיפתח.

האור הוא.

הצל מתרחש.

האמת נשארת.

השקר מסתיים כאשר אינו יכול עוד להסתיר את הצורה המייצרת אותו.

אחריות האחד כלפי הכל

האחדות אינה מוחקת את ההבדל; היא מונעת להפוך אותו לניתוק מוחלט.

לומר «כולנו אחד» אינו מספיק.

אם אמירה זו מאפשרת להתעלם מהחוויה הפרטית של האחר, הדמות השתלטה על האחדות.

איננו חולקים מחשבות, זיכרונות, גופים או היסטוריות זהים.

אנו חולקים את המקור שאיפשר כל חוויה ואת החיים שאף צורה לא הפיקה לבדה.

האחדות זקוקה להבדל.

ללא הבדל לא היו קיימים מפגש, הקשבה, קשר או פרי ייחודי.

ההבדל זקוק לאחדות.

בלעדיה הוא עלול להפוך לאדישות, להיררכיה או לשליטה.

כאשר התודעה מפסיקה להיות מכווצת סביב הדמות, הכאב של האחר אינו יכול עוד להידחות כמציאות זרה

לחלוטין.

אין זה אומר להשתלט על קולו.

זה אומר לאפשר לחייו הפצועים להיכנס לשדה האחריות שלנו.

התודעה הנפרדת שואלת:

«מה זה קשור אליי?».

תודעת האחד עם הכל שואלת:

«מה מתרחש בינינו ומה יכולת אני יכול להעניק?».

האחדות אינה מעניקה לך זכות על האחר.

היא מסירה ממך את התירוץ להתעלם ממנו.